

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové ve věci

žalobkyně: **K. Š.**
bytem X

zastoupená advokátkou Mgr. Bc. Klárou Luhanovou
sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2018, č. j. 10027-6/2018-900000-318,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též jen „městský soud“) dne 21. 8. 2018 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2018, č. j. 10027-6/2018-900000-318 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný změnil rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též jen „celní úřad“, případně obecně správce daně, přičemž tak může být označován i žalovaný, pokud rozlišení nemá vliv na

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

srozumitelnost textu) č. j. 224964-2/2017-510000-61 ze dne 26. 10. 2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž celní úřad rozhodl podle § 42 odst. 2 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“ nebo „ZSPD“), o zajištění vybraných výrobků (lihoviny, pivo, víno a meziprodukty), a to tak, že část výroku prvostupňového rozhodnutí ve znění „z a j i š ť u j e u účastníka řízení: fyzické osoby K. Š., nar. X, trvalé bydliště X, (dále jen „účastník řízení“) níže uvedené vybrané výrobky v návaznosti na protokol o místním šetření čj. 224964/2017-510000-61 ze dne 25. 10. 2017, neboť zjistil splnění podmínky stanovené v ustanovení § 42 odst. 2 písm. a) ZSPD, jelikož vybrané výrobky byly skladovány bez dokladu uvedeného v ustanovení § 5 ZSPD.“ se nahrazuje výrokem ve znění „zajišťuje podle ustanovení § 42 odst. 2 písm. a) ZSPD níže uvedené vybrané výrobky, které byly ke dni 25. 10. 2017 skladovány v nebytových prostorách označených jako „Bunkr AREA - 55“ na adrese Štúrova 1701/55, Praha 4, jež jsou ve vlastnictví fyzických osob: K. Š., nar. X, trvalé bydliště X (dále jen „účastník řízení“) a F. Š., nar. X, trvalé bydliště X, a jež užíval i spolek Kadetní škola Řádu rytířů Tennholmu z.s., Štúrova 1701/55, 142 00 Praha - Krč, IČO: 60165073. Vybrané výrobky jsou zajištěny z důvodu, že byly skladovány bez dokladu podle § 5 ZSPD. Podle ustanovení § 42a odst. 2 ZSPD se ukládá zákaz se zajištěnými vybranými výrobky jakýmkoliv způsobem nakládat.“

II. Obsah žaloby

2. V *prvním žalobním bodu* žalobkyně namítala nesprávné právní posouzení věci. Uvedla, že nebyly splněny zákonné podmínky pro zajištění výrobků, když nesouhlasí se závěrem, že se jednalo o výrobky nikoliv pro osobní spotřebu. Poukázala na ust. § 4 odst. 5 zákona o spotřebních daních a konstatovala, že drobný přesah oproti zákonným limitům u množství piva, vína a meziproduktů měl být vykládán ve prospěch účastníků, zejména s ohledem na skutečnost, že tiché víno je zdaněno nulovou sazbou daně. Podle žalobkyně byl alkohol ve spotřebitelském balení a jednalo se o alkohol členů soukromé skupiny.
3. V *druhém žalobním bodu* žalobkyně namítala, stejně jako v daňovém řízení, že místní šetření nemělo být konáno. Přístup celnímu úřadu do prostor umožnila Státní zemědělská a potravinářská inspekce (dále jen „SZPI“), a to přes nesouhlas přítomných osob a upozornění, že se jedná o soukromé prostory bez přístupu veřejnosti. SZPI do prostor vstoupila za pomoci zámečnicka, prakticky v nich neprovedla žádnou kontrolu, prostory následně opustila a přenechala je ke kontrole celnímu úřadu.
4. Ve *třetím žalobním bodu* žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů i pro nesrozumitelnost. Uvedla, že celní úřad dostatečně nevysvětlil postavení jednotlivých účastníků řízení. Rovněž není zřejmé, proč byl žalobkyni uložen zákaz se zajištěnými výrobky nakládat. Ustanovení § 45a odst. 2 zákona o spotřebních daních se sice jeví jako obligatorní součást rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků, žalobkyně se však domnívá, že se jedná o součást fakultativní.
5. Žalobkyně navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě rekapituloval průběh správního řízení, setrval na napadeném rozhodnutí a odkázal na jeho odůvodnění.
7. K *prvnímu žalobnímu bodu* uvedl, že v napadeném rozhodnutí odůvodnil, na základě jakých skutečností pochybuje o pravdivosti prohlášení žalobkyně a Kadetní školy o předmětných vybraných výrobcích coby výrobcích pro osobní spotřebu. S ohledem na povahu řízení o zajištění vybraných výrobků nebylo potřeba vést dokazování za účelem, zda s vybranými výrobky bylo skutečně nakládáno v rozporu se zákonem o spotřebních daních, tj. zda byly vybrané výrobky skutečně neoprávněně skladovány bez dokladu prokazujícího jejich zdanění. Podstatná je pouze skutečnost, že s ohledem na v napadeném rozhodnutí popsané skutečnosti existovaly důvodné pochybnosti o povaze vybraných výrobků coby zboží skladovaného pro osobní spotřebu. Žalovaný uzavřel, že celní orgány shledaly a odůvodnily své pochybnosti ve vztahu k tvrzené povaze zajištěných výrobků coby zboží skladovaného za účelem osobní spotřeby, množství zajištěných výrobků poté již není relevantní.
8. K *druhému žalobnímu bodu* žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde námitka stran oprávněnosti konání místního šetření byla vypořádána.
9. K *třetímu žalobnímu bodu* žalovaný zopakoval, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím předběžné povahy. Poukázal na to, že žalobkyně svá prohlášení již během samotného místního šetření neustále měnila – nejprve uvedla, že majitelem kontrolovaných prostor je ona sama, poté, že se jedná o soukromý klub, ke kterému nemá vlastnická práva, později uvedla, že se jedná o nebytové prostory, které využívá společně s jinými majiteli, které nezná, následně se vrátila k tvrzení, že majitelem kontrolovaných prostor je ona sama. K postavení žalobkyně i ostatních osob coby účastníka řízení se žalovaný vyjádřil i v napadeném rozhodnutí, na které odkázal. K námitce uložení zákazu se zajištěnými výrobky nakládat žalovaný uvedl, že se jedná o obligatorní náležitost rozhodnutí o zajištění vyplývající ze zákona, která v prvostupňovém rozhodnutí absentovala, žalovaný proto tuto vadu napravil.
10. Žalovaný shrnul, že napadené rozhodnutí ani rozhodnutí prvostupňové není v rozporu s právními předpisy ani není věcně nesprávné či nepřezkoumatelné a navrhl, aby soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
12. Městský soud o věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení přes výzvu soudu nevyjádřili svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání, jejich souhlas je tak presumován (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
13. V posuzované věci soud důvodnost žaloby neshledal.

14. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
15. K nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, podle které nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31 Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS).
16. Za nesrozumitelné lze příkladmo považovat správní rozhodnutí, jehož odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); rozpor výroku s odůvodněním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS), případ, kdy výrok nemá oporu v zákoně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, pročť není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6 A 63/93-22).
17. Za nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nedostatek důvodů soud považuje takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23).
18. V projednávané věci soud z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaný srozumitelně reagoval na odvolací námitky a argumenty žalobkyně a zaujal k nim své stanovisko s dostatkem důvodů podporujících výrok rozhodnutí (str. 6 až 13 napadeného rozhodnutí). Soud proto neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti či nesrozumitelnosti, když vycházel dále z níže uvedeného principu, že není možné mechanicky ztotožňovat povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí s povinností podrobně odpovědět na každý dílčí argument. Skutečnost, že je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, dosvědčuje ostatně i žalobní argumentace, která rozporuje závěry správních orgánů.
19. K námitce žalobkyně ohledně napadeným rozhodnutím uloženému zákazu se zajištěnými výrobky nakládat soud poukazuje na § 42a odst. 2 zákona o spotřebních daních, podle kterého *„Správce daně vydá nejpozději do 3 pracovních dní od vyhotovení protokolu podle § 42 odst. 3 rozhodnutí o zajištění. Správce daně v rozhodnutí uloží zákaz se zajištěnými vybranými výrobky nebo dopravním prostředkem jakýmkoli způsobem nakládat.“* Jelikož se jedná o obligatorní náležitost rozhodnutí o zajištění vyplývající ze zákona, která v prvostupňovém rozhodnutí absentovala, napravit žalovaný tuto vadu rozhodnutí v souladu s § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu, a to na základě apelačního principu daňového odvolacího řízení.

20. Námitkou, že nebyly splněny zákonné podmínky pro zajištění, resp. zabrání výrobků, neboť dle názoru žalobkyně se jednalo o výrobky skladované pro osobní spotřebu, se zabýval již šestý senát městského soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 6Af 51/2019, kde předmětem přezkumu bylo rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků zajištěných zde přezkoumávaným napadeným rozhodnutím ze dne 21. 6. 2018, č. j. 10027-6/2018-900000-318 (lihoviny, pivo, víno a meziprodukty). Devátý senát neshledal důvod se od závěrů šestého senátu formulovaných v odůvodnění rozsudku ze dne 9. 4. 2020, č. j. 6Af 51/2019 – 29, odchýlit. V citovaném rozsudku šestý senát uzavřel, že „[p]okud žalobci uvádějí, že zjištěné množství výrobků nedosahovalo limitu uvedeného v ust. § 4 odst. 5 zákona o spotřebních daních, pak takový závěr nemůže mít soud v daném případě za důvodný, neboť limit těchto výrobků je pouze jedním ze zákonných znaků. Podstatným zákonným znakem je osobní spotřeba, což je rovněž zákonné kritérium, které je nutné posoudit, a to v daném případě zjevně posouzeno bylo, přičemž ze všech dalších okolností, bezprostředně zjištěných při provedení místního šetření, naprosto nepochybně podporuje závěr, že se o žádnou osobní spotřebu několika osob jednat nemohlo (nutnost zaplacení vstupního poplatku při vstupu do klubu, informace o útratě na baru, u některých lahví napsaná cena na lahvi, charakter prostor a podniku). Takový závěr plně odpovídá judikatorní praxi (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 Afs 169/2019-47), a soud v této věci nemá důvodu se od něj odchýlovat.“
21. Šestý senát se ve shora citovaném rozsudku vypořádal též s námitkou žalobkyně vztahující se k provedení místního šetření, když uvedl: „Pokud žalobci zpochybňují jednotlivé závěry o všech těchto zjištěních, které jsou konkrétně popsány zejména v protokole o místním šetření jako v úkonu správce daně, který bezprostředně následoval po místním šetření, pak neuvádějí žádnou svou skutkovou verzi či návrh jiného důkazu, které by je mohly osvědčit. Zjištění správce daně odpovídají všem okolnostem při místním šetření, jsou podpořeny výpověďmi jednotlivých osob, které šetření provedly, a bohatou fotodokumentací. Všechna tato zjištění podle názoru soudu velice silně podporují závěr, že se nejednalo o alkohol pro soukromou spotřebu. Námitka, že osoba, která sdělila, že cena vstupného bude odečtena z útraty na baru, nebyla vyslechnuta, pak soud pouze uvádí, že z povahy prováděného úkonu (místního šetření) se jednalo o zjištění bezprostředně zajištěné v rámci krátkého časového okamžiku, kdy je nutné rychle zjistit skutkový stav. Takové zjištění je přirozenou součástí jak místního šetření, tak i vyhledávací činnosti správce daně podle ust. § 78 – 90 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „daňový řád“), přičemž důkazem ve věci nemusí být pouze výslech svědka, ale všechny skutečnosti zjištěné při vyhledávací činnosti či místním šetření, pokud takový důkaz již dále nelze jinak provést (srov. vymezení důkazních prostředků podle ust. § 93 daňového řádu). V tomto případě k takové procesní situaci došlo, proto pokud toto jednotlivé zjištění, které logicky zapadá do dalších zjištění, bylo provedeno rychle a neformálně, činí jednu z částí celkového zjištění a jeho využití nebylo v rozporu se zákonem.“ Žalobkyní namítané vady řízení tak soud neshledal. Ze správního spisu vyplývá, že v daném případě prováděli pracovníci celního úřadu kontrolu zdanění vybraných výrobků v rámci vyhledávací činnosti formou místního šetření podle § 79 a násl. daňového řádu. Podle § 82 odst. 1 daňového řádu jsou osoby přítomné místnímu šetření a daňový subjekt povinny poskytnout úřední osobě, která místní šetření provádí, všechny přiměřené prostředky a potřebnou součinnost k účinnému provedení místního šetření. Pracovníci celního úřadu tak byli na základě § 81 daňového řádu oprávněni vstupovat do kontrolovaných nebytových prostor, jejichž majitelkou je žalobkyně, a provádět kontrolu, a to zcela nezávisle na oprávnění SZPI. Z protokolu o místním šetření č. j. 224964/2017-510000-61 navíc vyplývá jiný skutkový děj, než jak jej popisuje žalobkyně (společný

příchod pracovníků SZPI s pracovníky celního úřadu), popř. z něj některé skutečnosti tvrzené žalobkyní vůbec nevyplynou (vstup do kontrolovaných prostor za pomoci zámečnicka). Námitku neoprávněnosti konání místního šetření tak soud shledal rovněž nedůvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

22. S ohledem na shora uvedené se městský soud neztotožnil s žádnou žalobní námitkou a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci procesní úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Procesně úspěšnému žalovanému městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť neshledal, že by mu vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. října 2021

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.